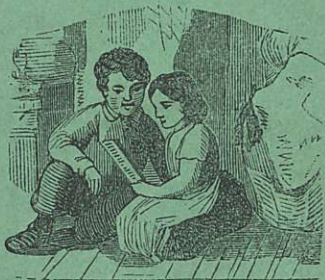

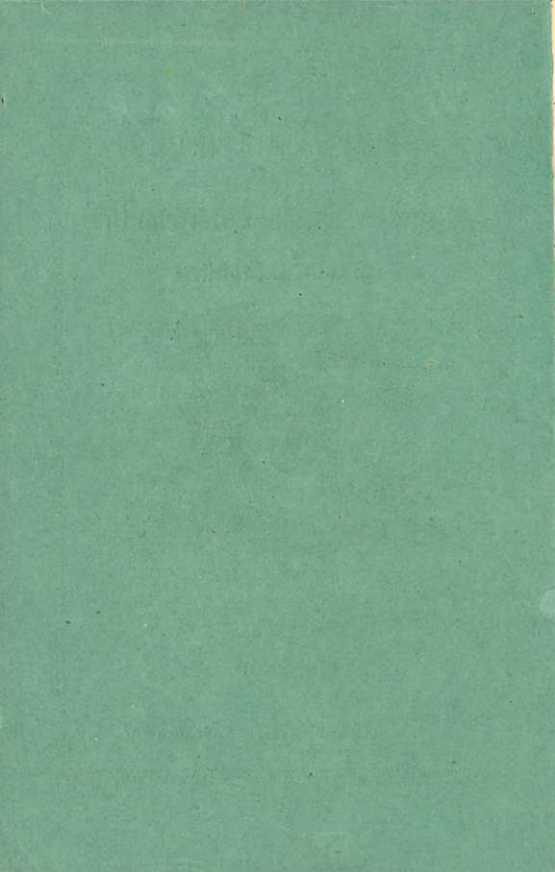
Lasten lukemisto,
eli
Pieniä kehoittavia kertomuksia
Suomen lapsille.

Herran pelko on viisauden alku.
Ps. 111: 10.

1:n vihko.

Luth. Ewanf.-Yhtiön kustantama.

Rakfutoista Rehottawaa

Kertomusta.

Luth. Ewank.:Yhtiön Pustantama.

Helsingissä,

Hufvudstadsblad'in Kirjapainossa 1876.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY

BY

WILLIAM V. DUNN

1. Kristillinen Yhdistys-side.

Madagaskar on suuri luoto Etelä-Afrikan itäisellä puolella. Uasiat pakanat siellä ovat, erittäin viimeisinä vuosikausina, Kristuksen Ewangeliumin kautta, tulleet käännetyiksi, valaistuiksi ja autuaitiksi. Vaikka mustan-värisiä, ovat he kuitenkin palawat Kristuksen uskossa ja rakkautessa; ovat myös luetut mahdollisiksi osottamaan werellänsä, marttyrikuolemallaan, Kristukselle rakkautensa ja uskollisuutensa. Heistä tyllä sopii sanoa sen, minkä Paawalikin sanowi Philippiläisistä: „Teille on lahjaksi annettu Kristuksen puolesta, ei ainoasti että te Hänen päällensä uskotte, mutta myös kärsitte Hänen tähtensä.“ Philipp. 1: 29.

Silloin kun muutamat näistä Madagaskarin kristityistä, jotka wainoomisten-myrskyistä olivat hengissä pääsneet ja saaneet Raamattunsa talletetuiksi, koh-

tasivat muutamia kääntyneitä Etelä-Afrikan **Gottentotti**-nimisiä kristityitä, eivätkä he toinen toistensa puhetta ymmärtäneet, keksivät he kuitenkin keinon jutella keskenänsä, sillä tavalla nimittäin, että toinen näytti formellansa toisen Raamatussa sitä paikkaa, jota tahtoi hänelle ilmoittaa; sillä ompa eri kielisissäkin Raamatuissa sekä kirjojen nimet että Luvut ja Wärsyt melkein tunnettawat paikkallansa. Kristityt Madagaskarissa alkoivat näyttää Gottentotteille 1 Moos. Kirjan 11: 1, 7, kielten sekoituksesta Babelissa. Sitte näyttivät Gottentottit Madagaskar-ystäväillensä Ephes. 2: 3—5: **Joiden seassa me myös kaikki muinen meidän lihamme himoissa waelsimme, ja teimme lihan ja toimentahdon jälkeen; ja me olimme luonnostamme wihan lapset, niinkuin muutkin. Mutta Jumala, joka rikas on laupiudesta, hänen suuren rakkautensa tähden, jolla Hän on meitä rakastanut, ja koska me vielä synnissä kuolleet olimme, on Hän meitä Kristuksen kanssa eläväksi tehnyt.**

Pakolaiset tulivat nyt tästä suuresti
 lohdutetuiksi, ja palkitsivat Hottentotti-ystä-
 vänsä Ephes: 2: 14, 15, näyttämällä:
 „Sillä Hän on meidän rauhamme, joka
 molemmista on yhden tehnyt, ja wai-
 he-aidan särkenyt, että Hän lihan-
 kautta wihan otti pois“, ja Gal: 3:
 28: „Te oletta kaikki yksi Kristuksessa
 Jeesuksessa“. Laas näyttivät Hottentot-
 tit näille wainotuille ja waiwatuille ystä-
 willensä Joh. 16: 33: „Mailmassa on
 teillä tuska, mutta olkaat hyvässä
 turvassa, minä voitin mailman“; ja
 2 Tim. 3: 12: „Kaikkein, jotka jumali-
 festi Jeesuksessa Kristuksessa elää tah-
 towat, pitää wainoa kärsimän“; ja
 Ap. T. 14: 22: „=, ja neuvoit heitä
 uskoissa pysymään, sanoen, että mei-
 dän pitää monen waiwan kautta Ju-
 malan waltakuntaan tuleman“. Tähän
 vastasivat Madagaskar-ristityt Room.
 8: 35—39: „Kuka pitää meitä Kris-
 tuksen rakkaudesta eroittaman? wai-
 wako, eli ahdistus, eli waino, eli nälkä,
 eli alastomuus, eli hätä, eli miekka
 = = = = = niissä kaikissa me voitamme

Hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut". Tämä nyt oli heidän puheensa ja kanssakäymisensä alku, jota sitte kesti niin kauan, kuin pakolaiset siellä oleskeliwat; ja näinä muutamina päivinä syntyi heidän välillänsä, jott' eiwät koskaan ennen olleet toisiansa nähneet, sydämellinen ja luja ystävyys.

---

2. Kristitty Sotamies.

Engelsmannin, Vuonna 1807, valloittaessa Tanskan Valtafunnan pääkaupungin, Köpenhaminan, hajoufiwat usiat sotajoukot maa-kuntaan, joista yhtenä päivänä kolme Skottilaista sotamiestä satui tulemaan erään, tyhjäksi ryöstettyjen talojen keskellä olemaan, aivan kajoomatamaan, hauskkaan ja waralliseen talonpojan-taloon. Tullessansa huoneesen, näkivät he waimon ja lapset peljästyneinä rientävän toisesta owesta ulos. He oikein ihmeellä katseliwat, kuinka kaikki oli

murheettomasti jätetty ryöstäjäin käsiin, niin ettei seinässä killuwaista kelloakaan oltu kättöön pantu. Mutta wanhin sotamiehistä, joka oli Jesuksen ystävä ja opetuslapsi, löi filmänsä firjoilla täytetylle firja=laudalle. Hän otti käteensä yhden firjan, jossa kyllä oli hänelle outoa kieltä, mutta hywin tuttu ja rakas nimi melkein jokaisessa lehdessä, nimi **JESUS**, josta myös kohta arvasi firjan sisällyksen. Tällä aikaa oli myös isäntä tullut sisään. Yksi sotamiehistä waatei uhkawailla kätöissillään, hänen juuri paikalla tuomaan heille ruokaa. Mutta isäntä ei pannut tätä miksiäkään, waan ilmoitti päänsä liikuttamisella, ettei hän ollenkaan peljännyt, ja ettei häntä minkäänlaisilla uhkauksilla taidettu waatia. Silloin astui sotamies, joka piti firjan kädesssänsä, häntä lielle, ja näytti formellansa firjassa Jesuksen nimeä, löi rintaansa ja nosti filmänsä taimasta kohden, osottaaksensa tämän **Minen** myös olewan hänen sydämellensä kalliin ja arvoisan. Isäntä tarttui nyt hänen käteensä, pudisti sitä ilolla ja rakkaudella, rientäen kutsu-

maan waimonsa ja lapsensa sisälle, jotka myös kohta tulivat, tuoden myötänsä maitoa, juustoa ja lihaa. Tämän ruuan tahtoi nyt tämä hurskas ja fristitty sotamies maistaa, josta sitte nousi hänen ja isännän välillä kilvoitteluinen hywäntahtoisuuden osottamisessa, siksi että sotamies, ynnä samasta mieli-alasta olevan kumppaninsa kanssa, sai voiton, ja isäntä saatiin ottamaan rahaa vastaan. Kolmas kiufustui tästä, wäitellen, ettei tällä tavalla sowi liikkua wihollisen maassa.

Näin ovat ihmiset, waikka erinkaltaisesta kansasta, erinäisestä kirkollisesta tavasta ja tunnustuksesta, erinkaltaisesta puheenparresta, säädystä ja tilasta, ja waikka vielä oudot ja tuntemattomatkin keskenänsä, kuitenkin aina yhdistetyt keskinäisessä palawassa rakkaudessa, jos waan tuntevat ja rakastawat Jesusta, jos waan ovat totiset ja eläwät fristityt, jolle Jusus on tarpeellisin kaifista. Hänessä ovat he ainakin „*yksi sydän ja yksi sielu*“, jos sitte on Suudalainen taikka Grekiläinen, orja taikka vapaa, Skotilainen taikka

Tanskalainen, sotamies taikka talonpoika.
— „**taikki ovat he yksi Kristuksessa
Jesuksessa**“.

---

3 Eräs Martthyri Englannissa.

Englannin Kuningattaren Marian werisellä wainoomisen=ajalla tuli yksi uskowainen Kristuksen palvelija tuomituksi eläwältä poltettaa. Käähkänässä istuessansa, odottaen elämänsä loppua, etsei häntä uskollinen ystäwänsä, yksi Hengen mies, jolle hän walitti sydämensä heikkoutta ja rohkenemattomuutta, ajatellussansa lähestywäistä kauheata kuoleman muotoansa, ja huusi wawistuksella: „Minä en milloinkaan **taida** poltetuksi tulla, sillä ei minulla ole siihen rohkeutta“. Ystäwä lohdutti tätä pelkääwäistä martthyriä näillä sanoilla: „Kuoleman=armon (sitä armon=woimaa, jota tarwitaan kuolemassa) et sinä tarwitse, niin kauwain kuin saat elää; ole nyt waan rohkea elämään, kyllähän sitte saat rohkeutta kuolla=

kin". Ja kuinka tapahtui! hänen uhraamisen päivänsä tuli, viimeinen hetkensä löi, hän menee mestaus-paikalle, ja tullessansa niin lähelle että näki valmistukset, pieksinpatiaan, poltto-puut, j. n. e. huusi hän marttyyri rohkeudella ja taiwaallisella ihastuksella: "Nyt taidan minä poltetuksi tulla; sillä Jesuksen Kristuksen, Sumalan Pojan veri, on minua kaikista synneistäni puhdistanut"!

4. Hieronymus Bethlehemissä.

(Pyhän miehen historia.)

Hieronymus, munkki Palestinas-
sa, kertoo, että hän, ollessansa Bethlehemissä ja hengessä katsellessansa Kristuksen seimeä, piti alinomaisia kanssa-puheita pienoisen Jeesus-lapsen kanssa. "Niin usein kuin minä katselen tätä paikkaa, sanoo hän, pidän minä rakasta puhetta Jeesus-lapsen kanssa, joka on tässä seimessä maannut. Minä sanon: Oi Herra Jeesu, kuinka si-

nun täytyy wawista ja waiheroita minun tähteni! millä minä sen Sinulle maksan? Silloin olen minä ikään kuin kuulewinani pienoisen Jeesus-lapsen vastaten sanowan: Minä en pyydä, rakas Hie-ronymus, mitään sinulta, waan tämän ainoasti: **Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha!** Suo tämän kelwata itselles. Minä tahdon vielä halwempi olla niitä josta Daawitti puhuu 2 Sam. k. 6: 22. Minä tahdon vielä halwempi olla yrttitarhassa ja ristiissä. Taas sanon minä: Minun täytyy antaa jotakin, sinulle rakkain lapsi! Minä tahdon antaa tavarani sinulle. Lapsi vastaa: Onpa jo alusta saakka taivas ja maa minun omani! Minä en mitään tarwitse, anna lahjas köyhille, jonka tahdon pitää itselleni annettuna. Niin, sanon minä, sen mielelläni teen, rakkahin Jeesu! mutta minun täytyy myös antaa Sinullesin jotakin, muutoin kuolen minä tuskaasta ja murheesta. Silloin vastaapi Jeesus: koska siis olet niin altis antamaan, tahdon minä sitte sanoa, mitä sinun sopii minulle antaa: anna minulle

syntis, paha, lewoton tuntos ja firoukses. Shmetellen kysyn minä: Mitä sinä niillä teet? Jeesus vastaa: minä tahdon laskea ne hartioilleni; sillä suurin haluni ja iloni on ottaa syntis, firoukses ja tuomios, lewottaakseni lewottoman tuntos. — Nyt on Hieronymus ruvennut katterasti itkemään ja sanomaan: Oi, rakkahti lapsi, kuinka sinä olet sydämeni liikuttanut! Minä luulin sinun tahtomas minulta jotakin hyvää, mutta nytpä Sinä wain tahdot kaiken pahani. Niin ota siis kaikki **minun omani**, ja lahjota sitä vastaan minulle kaikki **sinun omas**, niin minä tulen ijankaikkiseen elämään autetuksi.

5. Hilli ja kaksi wanhaa opetuslasta.

Rowland Hilli, Englannin arwoisimpia saarnaajita, joka kuoli W. 1833, 90 vuoden iässä, piti kerran, suuressa kansassa Dewontschiren maakunnassa, jalon lähetys-saarnan. Kun väestö oli ties-sänsä, ja Hilli muutamien ystäwiensä kanssa mennyt safaristoon, tuli kaffi pit-

kää, noin 70 vuoden vanhaa äijää safariston omelle. Wähän seisahdettuaan se menivät he käsityksin Sillin luoksi, ja toinen heistä sanoi wapiuwaijella äänellä: „Herra Pastori! suoteko kahdelle vanhalle syntiselle iloa pudistaa tättänne“. Tähän vastasi Silli vähän ajan wiiwutyksellä: „Miwan mieluisesti“. Silloin tarttui toinen heistä hänen käteensä, suuteli sitä ja sanoi itkusilmin: „Herra Pastori! vieläkö muistatte sitä saarnaa, jonka wiisi-kymmentä vuotta sitte piditte juuri tässä paikassa, kusja tämä kirkko nyt seisoo“? — „kyllä minä sen muistan“, vastasi Pastori. Silloin sanoi vanha mies: „En minä koskaan taida, eikä wieresjäni olewa ystäväniäkään, sitä saarnaa unohtaa. Sillä me molemmat olimme suruttomat ja puolettomat nuorukaiset Runinkaan-warwisja, ja rienhimme fiiruhdaen niin paljon kuin wain aija ja synti taisi meitä kuljettaa, turmioon ja kadotukseen. Silloin kuulimme, nuoren ihastuttawan papin tulewan saarnaamaan arwoimen taiwan alle, ja me päätimme mennä myös sinne ajan wiet-

teeksi. Me täytimme myös plakkarimme eli taskumme kiviillä, heittääksemme niillä saarnaajaa. Mutta tultuamme paikalle, lanfesi rohkeutemme; sillä kun te kehosititte meitä rukoukseen, kävi se niin sydämellemme, että me, katsellen toisiamme, wapisimme; kun senjälkeen tekstinne luitte ja rupesitte sitä selittämään, tunkeusivat sananne voimallisesti sydämiimme, että pyrkähdimme itkuun; sitte pudotimme kivet wähin erin plakkaristamme maahan, sillä Sumala oli ottanut kiven sydämis-
tämme. Sumalan palveluksen päätettyä lähdimme saarnastanne täytetyillä sydämillä, matkaan; ja kotiin tultuamme janoi wieresjäni olewa ystävä minulle: „Sohn, ei ole hywin laitamme; me olemme molemmat wäärällä tiellä; hyvästi"! Nä-
mät olivat ainoat sanat, jotka hän sai sanotuksi. Hän meni vuoteelleen, ja minä menin myös vuoteelleni; mutt'ei kumpikaan meistä tohtinut nukkua, sillä me pelkäsimme helvetissä herääwämme. Siitä ajasta saakka on meillä, nöyrässä uskalluksessa Herraan, luja toivo ole-
wamme kääntyneet Sumalan tykö, joka

äärettömästä laupiudestaan on tähän hetkeen asti kuljettanut meitä teillänsä; ja nyt pidämme suurena kunniana, että te, Herra Pastori, suotte meille ilon, puolen vuosi sadan kuluttua, kerranfin kättänne pudistaa". Hilsi oli suuresti liikutettu ja hyyneleet juoksivat taukoomatta hänen silmistänsä; hän syleili näitä molempia vanhoja isänvaltaisella tavalla; ja olivin sydäntä liikuttavaista nähdä, kuinka nämät vanhat, syleillen toisiansa, muodattivat ilon- ja kiitollisuuden-hyneeliä kaiken armon ja laupiuden Sälle. Tämä oli sellainen tapaus, josta tainwaan Enkelitkin iloitsivat ja jonka ohessa epäuskon pitäisi häpiään tuleman.

6. Uudet Saarnat.

Kerran tuli odottamatta Kambridgesssä olevan saarnaajan, J. Berridgen, työ, häneltä tunnettu tyttö. Saarnaaja huomasi kohta, hänellä olevan jotakin erinäistä sanottavana, jonka tähden hy-

syihin: „Kuinka nyt on laitas, Saa-
ra"? — Tyttö vastasi: „Niin hu-
nosti". — „Kuinka niin"? kysyi taas
saarnaaja. „Sitä en taida itsekään oi-
kein selittää, mutta teidän „uudet saar-
nanne", vastasi tyttö; „Minä pelkään,
meidän kaikkein tulevan kadotetuiksi. Minä
kumminkin puolestani en voi enää mi-
tään, sillä te oletta kaiken minulta riis-
uneet, niin ettei minulla enään muuta
ole, kuin paljas synti. Kaikki entinen
jumalisuuden pyrkimiseni on nyt wallan
mitätöntä, ja minä olen paljastettu ja
alaston, teidän uudella saarnallanne ar-
mosta ja syntein anteeksi saamisesta,
Kristuksen tähden". — Vielä samalla
viikolla tuli kolme muuta Sanan-kuuli-
jaa, jotka juttelivat hänelle melkein sitä
samaa. Silloin havaitsi saarnaaja, että
hän kolme viikkoa ennen oli ruvennut
oikein saarnaamaan, jonkattähden myös
paiskasi entiset saarnansa tuleen. Croi-
tus näillä ja „uusilla" saarnoillansa oli
se, että hän edellisissä, vanhoissa, oli
suurella taidolla ja kiivaudella kehoitta-
nut sanankuulijoita itseänsä pyhittämään;

mutta oli näissä „uufissa“ oppinut heille saarnaamaan yksinkertaisessa uskossa ja puhtaudessa vanhurskautta ristiinnaulittun Jeesuksen kautta. Itse oli hän kauwoin ahkeroinut lain töistä, johon myös Sanan=kuulijoitansa oli osottanut; mutta nyt tuli peite silmiltänsä otetuksi pois ja Ewangeliumin walkeus sai ruweta häntäkin walaisemaan, lahjottaen hänelle sitä rauhaa, jota ei Laki koskaan voi antaa, waan joka yksin tulee Jeesuksen Kristuksen uskosta kaikille ja kaikkiin, jotka uskowat. Ja tämän hedelmä ja seuraus olivat nämät „**uudet saarnat**“, joissa Kristus tuli syntijille tarjotuksi ainoaksi Wapah=tajaksi synnistä ja ainoaksi Sumalalle kelpaawaiseksi vanhurskaudeksi. Mutta tässä täytyi kaiten järjen tyhmistyä ja hämmästyä; ja onpa se vielä heränneelle laillakin lewottomaksi saatetulle tunnolle työllästä käsittää ja uskoa: että, nimittäin, vanhurskaus, totinen ja Sumalalle kelpaawa, lahjoitetaan meille sulasta armosta, juuri lahjaksi. Sillä tah=toisimmepa aina ensin olla hurstkaat, kellowolliset ja itsessämme hywät, tullaiksemme

sitte Sumalalta vastaan otetuiksi ja hyviksi katsotuiksi. Tämä juuri oli mainitun saarnaajan vanhojen saarnojenkin sisällös, josta ei myöskään sitte mitään lähtenyt. Mutta kawahda itseäs näistä petollisista ja walheellisista ajatuksista, jotka suoraan sotivat Ewangeliumin totuutta vastaan. Sillä jos sinä et tahdo, juurikin tiedät ja tunnet itses ei muun olewan, kuin wallan alastoman, saastaisen, kelwottoman ja firotun syntisen, jos et, sanon minä, juuri silloin ja sellaisena, tahdo lahjaksi ja ilman mitään vastaanottaa sen vanhurskauden, joka Sumalan edessä ijäti kelpaa, ja joka on Hänen Poikansa kaikki sowingawainen kuolema ja täydellinen kuuliaisuus, niin et sinä kaikessa ijanikaikkisuudessa koskaan tule walmiiksi ja otolliseksi omalla työlläs ja walmistukselläs. O, et suinkaan; tässä kuuluu wain: Mwaja sydämes, lewitä kates awaraksi, ota vastaan lahjaksi ja ilman rahatta, minä Herrä Sumalas tahtoo sinulle lahjottaa nimittäin, ainokaisen Poikansa Kristuksen Jesuksen vanhurskauden omakses. Sillä „me tulemme ilman

anfiotamme wanhurskaiksi Hänen ar-
mostansa, sen lunastuksen kautta,
kuin on Jeesuksessa Kristuksessa".
 Niin, Jumalan armosta ja laupiudesta
 on kaikki tyyni, joka armo on niin suuri,
 runsa ja ylitsevuotawa, että se upottaa,
 ulosjuurittaa ja tyhjäksi tekee kaikki syn-
 timme ja wääröytemme. Oi! se, joka
 nyt woisi oikein tämän käsittää ja uskoa,
 hän olis totisesti onnellinen ja autuas
 ajassa ja iankaikkisuudessa; sillä tässä
 on meille awattu koko Jumalan taivas,
 wieläpä Hänen isällinen sydämensäkin,
 jossa emme muuta näe, kuin wallan ar-
 moa, laupeutta ja rakkautta meitä kelmot-
 tomia ja kadotuksen ansaineita syntisiä
 kohtaan. Tähän Jumalan armon mää-
 rittömään rikkauteen tulee meidän paeta
 kaikella saastaisuudellamme ja riettaudel-
 lamme, tullaiksemme näin puhtaiksi ja
 wanhurskaiksi, ilman anfiotamme. Sillä
pelastus lain kirouksesta, synnin kado-
 tuksesta, Jumalan wihan polttawasta tu-
 lesta, on meille nyt täydellisesti walmis-
 tettu Jeesuksessa Kristuksessa, joka tuli
 kiroukseksi meidän edestämme, ja otti kaikki

syntimme päällensä; tuli meidän edestämme lain ja Sumalan wihan alaiseksi hän tyhjenä Sumalan wihan maljan pohjaan asti. Niin siis tulee ja pitääkin meidän, Kristuksen kuoleman ja ylösnousemisen kautta niinkuin avoimen oven lävitse, käymään Sumalan Armo-taiwaasen, ja saltia itsellemme lahjottaa sen wanhurskauden, jonka Jeesus meille kalliilla lunastus- ja sowinto-työllänsä on valmistanut ja meille omaisuudeksi ansainnut: ettei siis meidän puoleltamme ole muuta tehtävänä, kuin **ottaa vastaan**, ja antaa itsellemme lahjottaa koko Hänen wanhurskautensa, aiwan omaksemme.

Tämä oli „uusi saarna“.

7. Boos ja Tain-orja.

Yksi naimaton waimo Saksan maalla oli hamasta lapsuudestaan elänyt aiwan hurstaa ja mailmasta eroitettuna: ensimmäinen ja viimeinen työnsä oli rufoilla, lukea, kuulla, itseänsä ripittää ja

käydä Ehtoollisella, eikä hän koskaan mailman iloista huolinut. Mutta kaiken tämän ohessa oli hän aina ala-kuloinen, surullinen ja yli määrin syntinen omissa silmissänsä; ainaiset ahdistuksensa tulivat sydämensä sijällisimmistä pahoista ajatuksista. Nämät häntä yöt, päivät kuusasiwat, eikä hän woinut näistä millään tavalla päästä; alinomaa oli sydämensä juurifuin kuohuva meri, waikk'ei hän mistään ulkonaisesta syystä ollenkaan tietänyt; sillä hän ei koskaan katsellut yhtäkään ihmistä, waan käänsi silmänsä maahan taikka painoi ne umpeen, ei hän myös koskaan tullut kenenkään ystäväksi, waan eli tarfasti, hursteasti, puhtaana ja turmelemattomana neitseenä; ei kukaan myös koskaan nähnyt hänen naurawan, eikä kuullut ainoatakaan hyödytöntä sanaa hänen suustansa lähtewän. Tällä ajalla oli hän, päänsä aina nuopalla pitämisellä, saanut fyrryfaulan.

Kerran puhui hänelle Ewankeliumillinen, tulinen ja tulta sytyttäväinen saarnaaja Sumalalle kelpaawaisesta, wanhurskaudesta **Martti Boos**, seuraawaisella tavalla: „Si-

nun kyyry=kaulas, alinomainen, synvä furus, tulee wain, luullakseni, ynfiästä epäus= fostas". — "En minä sitä fiksi luule", fanoi waimo. — Boos: "Mutta juuri fiksi minä sen pidän". Sanos minulle wilpittömästi: etkös ole siinä mielessä, että täytyy rufoillas, ripillä käydäs, paas= toa, j. n. e. wanhurskaaksi tullakses? Minä tahdon nyt sinulle ilmoittaa, että tämä on wallan turhuutta, sillä wan= hurskaaksi ja autuaaksi olet sinä tulewa paljaalla uskolla Jeesukseen Kristukseen. Niinkuin Adami Wanhassa Testamen= tissä toi synnin, ynnä kaiken surfeuden ja rangaistuksen kanssa, kuin siitä seuraa, sinulle perinnöksi, niin on myös toinen Adami, Kristus, antanut sinulle kaiken wanhurskautensa ja ansionsa, wieläpä it= sensäkin, perinnöksi. Jos siis tahdot osal= liseksi tulla Hänen Sumalan edessä yksin kelpaawaisesta wanhurskaudestansa, niin tulee sinun uskoa, sen niin olewan, kuin minä nyt sinulle sanon — sinun tulee rohkeudella tähän tarttua ja myös ottaa vastaan; ei koskaan uskaltaa itsees ja omaan saastaiseen pyhyytees, waan yf=

sin Häneen, joka syntis kanto, jonka tähden et myös tarwitse syntis ja saastaisuutes tähden epäillä. Jos taidat tämän uskoa, niin saat rauhan ja lewon sielulles; kyyry=kaulas tulee taas oikeaksi, suljetut silmäs avatuiksi, suus rupee vielä kerran nauramaan ja sydämes saa iloita ja riemuita, j. n. e.

Näiden sanojen lausuttua katseli hän ensi kerran ystävällisesti Pastoria, rupeesi myös ensi kerran wetämään suunsa nauruun ja oli iloisen näköinen.

Boos: Noh, ompa tuo katsantos peräti toisen laatuinen, ompa se melkein uskowaisen katsanto. Uskotko siis sen, kuin sinulle sanoin?

Waimo: Te tiedätte, että minä jo puoliviidettä vuotta olen teistä paljon pitänyt; sentähden uskonkin kaiken, mitä minulle sanotte. Minä olen, niinkuin sanoittekin, kyllä siinä mielessä tahtonut rukoilla, katua ja itseäni ripittää, että vanhurskaaksi tulisin, mutt'ei siitä ole vielä mitään tullut. Mutta kuinka iloinen olen minä nyt, saadessani, niinkuin te sanoitte, perää ja yksin uskossa Kris-

tukseen ottaa vastaan sen Sumalalle kelpaavan vanhurskauden; ja ottaa sen vastaan lahjaksi, niin huonona ja keltomottomana, kuin nyt olen! Nytpä tahdon mielelläni nauraa, sillä olenpa minä nyt autettu. Tätä en ole vielä koskaan ennen oikein ymmärtänyt.

Tästä ajasta asti oli tämä kaikkein surullisin sielu kaikista iloisin; ne vainoomisen myrskyt, jotka sittemmin pastoria kohtelivat, eivät ollenkaan olleet hänelle haittana; hän on ja pysyykin lujana suuren tuskien ja ahdistuksen alla syntyneessä uskossansa. Hän on wakin, iloisin, urhollisin Jeesuksen Kristuksen ihailija ja tunnustaja. Hän oli oppinut uskomaan Pyhän Hengen koulussa, monien kärsimisten ja kaikenlaisten ahdistusten perästä. = = Hän palvele yhtä vanhaa 90-vuotista miestä. Minä pidän hänen (sanoo Boos) autuaallisempana ja ykşiwakaaisempana sieluna koko pitäjässämme; mutta itse pitää hän itsensä suurimpana, waikka nyt kyllä armoitettuna, syntisenä.

8. Boos ja Mylläri.

Saakko niminen mylläri on hywin taitawa Pyhässä Raamatussa, jonka hän koko päivän pitää wieresensä awoimena pöydällä taikka affunalla, ja lukee sitä, myllyn käydessä. Kun Pastori Boos ferran näki hänen Raamattua lufewan, kysyi hän, „ymmärrätkös mitä luet“? — Saakko wastasi: „Tässä on juuri nyt edessäni paikka, jota jo kauan olen miettinyt, ja jota käsittääkseni kyllä tarwitsin Philippuksen selittäjäksi“. — Boos: „Mikä paikka se sitte on“? — Saakko: Tämä juuri tässä, osottaen formellansa Gal. 3: 10, 11, jossa sanat näin kuuluvat: Sillä niin monta kuin Lain töissä riippuwat, owat kirouksen alla; Sillä kirjoitettu on: Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy laikissa kuin Laifiraamatussa kirjoitettu on, että hän niitä tekis. Mutta ettei kenkään wanhurskaaksi tule Jumalan edessä Lain kautta, se on tietäwä; sillä wanhurskaan pitää elämän us-

foista''. — Boos: „Tässä juuri olet oikean väärä-uskolaisuuden löytänyt". — Saakko: „Niin aina, olenpa minäkin jo lauan niin luullut. Mutta „kuinka ymmärtää Pastori tämän paikan"? — Boos: „En minä kyllä tahdon sinulle sanoa, mutt'et sinä saa suuttua, etkä tehdä minua väärä uskoiseksi". — Saakko: „En minä niin tyhmä ole". — Boos selitti tämän paikan liimitäin näin: „Ei yksikään ihminen voi kaikkia lain vaatimuksia täyttää, etkä sinäkään Saakko; seuraavaisesti ei ole siis yksikään ihminen laista vanhurskas, vaan kaikki ovat firouksen ja kadotuksen alla; — jos siis tahdomme firouksen ja tuomion välttää, niin täytyy meidän uskoa Kristuksen juuri meille annetuksi; tämän laisella uskolla tulemme Sumalan edessä vanhurskaiksi ja autuaiksi, synnistä pelastetuiksi, rangaistuksesta vapaitsi, firouksesta päästetyiksi ja myös osalliseksi Sumalan vanhurskaudesta ja iankaikkisesta elämästä. Sentähden sanoo Paawali kaikkella oikeudella, että vanhurskaalla on vanhurskautensa, elämänsä ja autuutensa

uskosta, sillä ei kukaan muu ole vanhurskas, vaan yksin Jumala, ja se jonka Hän vanhurskaaksi tekee. Mutta sen Hän vain vanhurskaaksi tekee ja sille Hän vain synnit anteeksi antaa, joka Kristuksen päälle usko, niinkuin ryövärikin ristiä uskoi. Mutta laji tahtoo kirouksillansa ja tuomioillansa, vaatimuksillansa ja uhkauksillansa pakottaa ja ajaa meitä tähän uskoon ja armoistuihalle, joka on oikea ovi köyhille ja viheliäisille syntisille".

Jaakko otti tarhan waarin kaikesta tästä, ymmärsi ja omisti sen itsellensä ilolla. Niin, hän tuli niin lohdutetuksi ja iloiseksi, että toivoi saavansa ilmoittaa iloansa ja uskoansa koko mailmalle — pyysi sentähden Boosia, lufemaan ja selittämään tämän paikan weljensä waimolle ja hänen lapsillensa, joka myös tapahtui. Sefin ottivat sanan ilolla vastaan, tulivat uskoon, ja saivat niinmuodoin lohdutuksen, rauhan ja lewon.

9. Meidän Edeswastaajamme Isän tykönä.

Ensimmäisen Johanneksen Epistolan 2: 1, 2, seisoo: „Minun lapsukaiseni, näitä minä teille kirjoitan, ett’ette syntiä tekisi. Ja jos joku syntiä tekee, niin meillä on Edeswastaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka vanhurskas on. Ja Hän on sowinto meidän synteimme edestä, ei ainoasti meidän, vaan myös kaiken mailman edestä“. Tämä, että Jeesus juuri silloin kun joku syntiä tekee, on Edeswastaja Isän tykönä — että Hän, niinkuin Ebr: 9: 24, sanotaan, nyt Jumalan kaswain edessä meidän tähtämme ilmestyi, taide- taan aiwan osawasti selittää eräällä tapauksella vanhasta Historiasta, Amyntasta ja Alschyluksesta. Alschylus oli Athenalaisilta kuolemaan tuomittu ja jo wal- miina wietämään mestaus-paikalle. Hänen weljensä Amyntas oli sitä vastaan isän-maallensa jalon hyödytyksen osotta- nut, koska juuri samana päivänä, jolloin

se loistawa voitto vihollisista saatiin, joka suurimmaksi osaksi luettiin hänen urhoollisuudellensa, oli toisen kätensä menettänyt. Kuultuansa weljensä tulleen tuolemaan tuomituksi, astui Amyntas tuomio-istumen eteen, ja näytti, sanaa sanomatta, waateensa alla kätketyn kätensä, jonka tappeluksessa, kaupunkia suojellen, oli hukuttanut, ja piti sen tuomarien silmäin edessä. Tämän käden katselemisesta heräsi tuomareissa sellainen muisto siitä, mitä Amyntas oli isänmaalle tehnyt, että hänen tähtensä wapauttivat hänen weljensä, waikka hänen olis pitänytkin, lain ja asetusten jälkeen, henkensä kadottaman ja mestatuksi tuleman.

Niin seisoo myös „**effko Weljemme**“, Jesus, haavoillansa Sumalan tuomio-istuminen edessä kaikkein weljeinsä tähden. Taiwaallinen Isä katselee näitä Hänen kärsimisensä ja kuolemansa osotteita, ja muistaa kohta, mitä Hän meidän edestämme on tehnyt. Tässä tarkoituksessa ovat Jesuksen haawat, jotka Hän wei myötänsä taiwaasen, Sumalan edessä äänelliset ja puhuwaitset muisto-merkit, jotka

paremmin puhuvat meidän edestämme, kuin Abelin veri. Niin tulemme siis, jotta olemme kuoleman ja helvetin ansainneet, ainoasti tämän esikoisen Weljemme tähden, säästetyiksi ja armoitetuiksi, jos muutoin Hänen päällensä uskomme. — Koska Martthyri **Romanus** uskollisuutensa tähden tuli niin julmasti kasvoihin lyödyksi, että oli haavojen tähden warsin tuntematon, sanoi hän: „Minä kiitan teitä sydämellisesti, että olette saattaneet minulle niin monta suuta, joilla taidan Sumalaa ylistää; sillä jokainen haava kasvosani on nyt sellainen suu“. — Mä tätä koskaan unhota — ei silloinkaan, kosk'et huonoudestas taida rukoustaakaan rufoilla.

10. Rakastatkos minua?

Pastori **Krummacherin** luo Saksan maalla tuli kerran syvästi surullinen sielu, joka ei ainoasti pitänyt itsensä olevan ulkona armosta, vaan myös iäksi aivan

ladotettuna. Hänen surunsa tuli enem-
miten siitä, ettei hän tiennyt tähän Je-
susen kysymykseen: **rakastatko minua?**
muuta vastata, kuin: En minä, Herrä
rakasta sinua; sillä tiedät ja tunnetpa
Sinä aivan hyvin minun kylmyyteni,
minun syntini ja ylitseäymiseni; tiedätpä
Sinä minun penseän, ulkoollaisen ru-
koukseni, tiedät, ett'en miä Sinua rakasta.
— Ja nyt hetkui maa hänen jalkainsa
alla; hän oli wallan woimaton tuskasta.
Niin tuli hän Krummacherille ja tyhjensi
hänelle surulla täytetyn sydämensä. „Kään-
nä sinä tämä kysymys toisiin“, sanoi hän.
Vapautajan kysyessä: „rakastatko mi-
nua“? kysy sinä Häneltä kohta takasin:
rakastatko Sinä minua? Sillä katso,
eipä sinun rakkautes Häneen koskaan taida
olla se perustus, johon sinä taidat toi-
mos ja rauhas rakentaa: „**Siinä on**
rakkaus“, sanoo Johannes, „ei että me
rakastimme Jumalaa, vaan että Hän
rakasti meitä, ja lähetti Poikansa
sowinnoksi meidän synnteimme edestä“.
Tämä Jumalan Sanan lohdutus tuli
taiwaalliseksi balsamiksi tälle surulliselle

ja ahdistetulle sielulle. Kristuksen rakkaus, joka kaiken ymmärryksen ylitse käy, ilmoitettiin hänen sydämellensä; Kristuksen ansio, kärsiminen ja kuolema täytti hänen lohdutuksella ja rohkeudella — ja nyt — nyt sai hän lapsellisella ilolla suljetuksi itsensä Jesuksen syliin, sanoen: „Herra, sinä tiedät kaikki, sinä tiedät että minä rakastan sinua“.

11. Kaksinkertainen kääntyminen.

Yhdessä Lähetys-Sanomassa luetaan seuraava tapaus: „Röyhä mies valitti herran opettajallensa, ettei hän voinut juuri mitään tehdä Ewangeliumin lewittämiseksi. „Herra on minua suuresti armahtanut“, sanoi hän, „ja vapahtanut minun perikadosta, ja mielelläni tahtoisin minä nyt tämän tähden uhrata Hänelle koko etuni ja elämäni! Oi, kuinka onnellinen olisin, jos minäkin herran taitaisin johdattaa jonkun wiheliäisen syntisen Hänen tykönsä! Mutta

minulla ei ole minfäänlaisia lahjoja puhumaan, en minä kehtaa, usioiden saapuvilla ollessa, äänellisesti rufoillakaan, vaan minä olen ujo, minulla on sangen vähän taitoa ja päällisefsi olen vielä waraton ja köyhäfin, mitäpä minä siis taitaisin Hänelle kelvollista toimittaa?" — Opettaja tutkei hetken tätä asiaa, katsoi häntä filmiin, ja sanoi: „Roetappas tätä ainoaa: Suomena on Sunnuntai; mene warhain ulos jalottelemaan, ja nähdesjäs sellaisia ihmisiä, joiden et luule menewän firkkoon, puhuttele heitä ystämällisesti, että he kuitenkin tahtoisiwat mennä Herran Sanaa kuulemaan". Tämä hurskas, köyhä mies teki myös niin. Ensimmäinen häntä tänä sunnuntai aamuna kohtelewa oli nuori mies, joka juuri aikoi mennä merille lystäilemään. Hän pyysi ystämällisesti, että tämä mies ennemmin menisi firkkoon kuin näin turhaan huvituksen. Nuori mies, joka monta aikaa sitte ei ollut firkossa käynyt, tuli tästä pyynnöstä niin voimallisesti liikutufsi, että totteli sitä ja menikin firkkoon. Sumalan Sana sattui siellä hä-

nen sydämeensä, hän kääntyi Herran tykö, ja tuli myös ajallansa — uskolliseksi ja siunatuksi saarnaajaksi. Sanoppas nyt: tekikö tämä mies paljon Ewangeliumin lewittämiseksi? Kuitenkin, „Herralta on tämä tapahtunut, ja on ihme meidän silmäimme edessä“.

12. Oikea Järjestys.

Antti: „Sinä veljeni olet niin alafuloinen ja rasakas-mielinen! Mitä sinua nyt waiwaa“?

Mikko: „Minä olen suuri syntinen, kova ja kylmä“.

Antti: „Kiennä siis kiiruusti Wapah-tajas turviin, usko ja ole iloinen“.

Mikko: „Mitä nyt hulluttelet. Minäkö iloinen! Ensin tarwitsee minun paremmaksi tulla, ja wasta sitte saan minä uskoa ja olla iloinen“. —

Antti: „Tämä nyt wasta hulluttelemista on, niinkuin se myös on wallan nurja järjestyskin. Suuri päin wastoin

tulee sinun ajatella ja sanoa: Empä minä taida ennen paremmaksi tulla, kuin minä uskon ja tulen iloiseksi. — Sillä jos uskoisit, jos todella tietäisit ja tuntisit Sumalan sydämen ja armon itseäs koh-
taan, niin etpä sinä sitte noin kylmä, kova ja kuollut olisi, vaan sittenpä sinä vasta iloinen olisit, rukoilisit ja rakas-
taisit palavalla rakkaudella — ja sitte myös **paremmaksikin** tulisit! Muutoin on parannukses vain lain kuollut, kova ja kylmä vaikeus, jolla et koskaan au-
tetuksi tule; mutta „se kuin Laille oli mahdoton, että hän lihan kautta oli heikko” tullut, sen Sumala teki, ja lähetti Poikansa syntisen lihan ha-
mossa, ja tuomitsi synnin lihas-
sinnin kautta”. Tässähän nyt sano-
taan Sumalan lähettäneen Poikansa sitä tekemään, jota ei Laili voinut toimittaa. Sa eihän tämä ole uni eikä walhe, vaan ijanraskainen jumalallinen totuus, joka mail-
man alusta on selittänyt sen oleman koko Raamatun ytimen, että „Sumala antoi Poikansa Wälimieheksi ja Wapah-
tiseksi”. Tätä Ewangeliumia Kristuksesta

nyt Pyhä Henki tahtoo terottaa jokaisen lailta herätetyn ja nöyryytetyn sielun sydämessä, sanoen: waikka olisit suurin ja saastaisin syntinen, niin on Kristus annettu sinulle Wapahatajaksi; Hän on, koko mailman syntein sowinto, myös sinunkin syntis sowinto; Hän pyhitti itsensä sinun tähtes, täytti lain täydellisesti: Hän rakasti Sumalaa ylitsen kaikkia; hänellä oli pyhä sydän, pyhät ajatukset, sanat ja työt, Hän rakasti myös lähimmäistänsä, niinkuin itseänsä; rakasti sinua niin, että kuoli sijassas ja kärsi sinulta kärsittäwät. Kristuksessa on siis sinun lain täytäntös, täydellinen jumalasuutes ja wanhurskautes. Waikka siis olisit suurin ja saastaisin syntinen, kuin waan sallit Pyhän Hengen kääntää itses Kristuksen puoleen ja lahjottaa itselles Hänen ansionsa, niin olet samassa armoitettu, wanhurskautettu ja Sumalan lapsesi otettu; sillä niin kauheasti et ole ikänä syntiä tehnyt, ettei Sumalan Pojan meri voi sinua huokeasti parata ja puhdistaa. Jos sinulla on Kristuksen ansio, niin sinulla on myös Sumalan

rakkaus ja kaikki, mikä rakkaudeksi ja on-
 neksi sanoa taitaan; sinulla on vapaus
 synnistä, kuolemasta ja perkeleestä; sinä
 olet vahva ja luja autuudestas, jota
 warten sinun ei tarwitse muuta tehdä,
 kuin kiittää ja ylistää hyvää ja armol-
 lista Isääs taiwaassa. Ja tätä kiitollis-
 suuttas osotat sinä sitte myös rakkaudella
 lähimmäistäs kohtaan ja kaikkeinaijilla hy-
 willä töilläs, sotiesjas wihollisia, pirua,
 mailmaa, epäuskoa ja vanhaa ihmistäs
 vastaan, jotka lakkaamatta sinua piirittä-
 wät ja tahtowat sinulta woiton ottaa.
 Mutta kaikkea tätä teet sinä, et omas-
 sa woimassas, vaan Jumalan woimassa,
 joka heikkoisjakin on wäkewä, ja joka kris-
 tityn uutta elämää Sanan ja Sakrament-
 tein kautta wahvistaa ja edistyttää, niin-
 kuin Hän sen Sanan ja Sakramenttein
 kautta alkanutkin on!!

Tämä on oikea Järjestys!

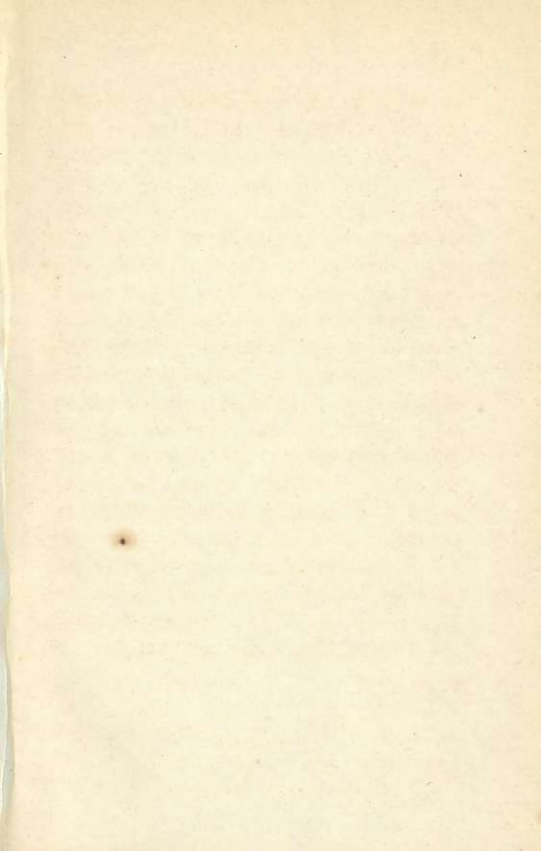
J. G. A.

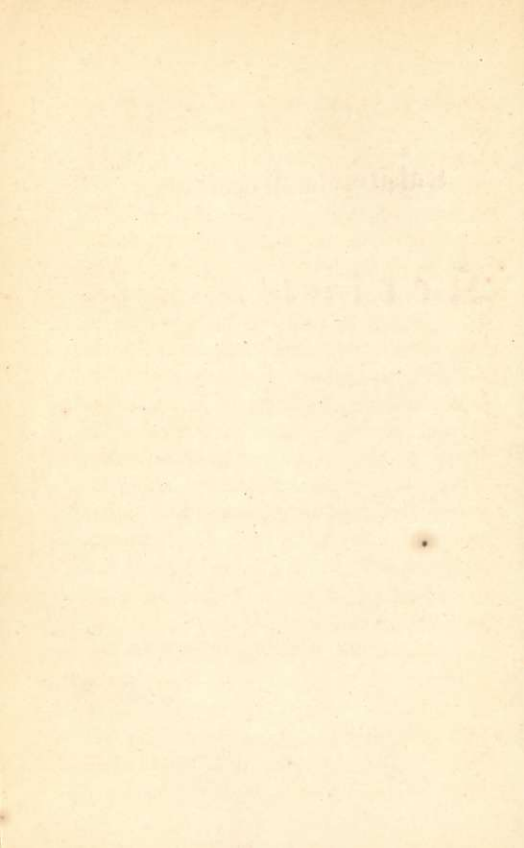

(1) The first of these is the fact that the
 (2) second is the fact that the
 (3) third is the fact that the
 (4) fourth is the fact that the
 (5) fifth is the fact that the
 (6) sixth is the fact that the
 (7) seventh is the fact that the
 (8) eighth is the fact that the
 (9) ninth is the fact that the
 (10) tenth is the fact that the
 (11) eleventh is the fact that the
 (12) twelfth is the fact that the
 (13) thirteenth is the fact that the
 (14) fourteenth is the fact that the
 (15) fifteenth is the fact that the
 (16) sixteenth is the fact that the
 (17) seventeenth is the fact that the
 (18) eighteenth is the fact that the
 (19) nineteenth is the fact that the
 (20) twentieth is the fact that the

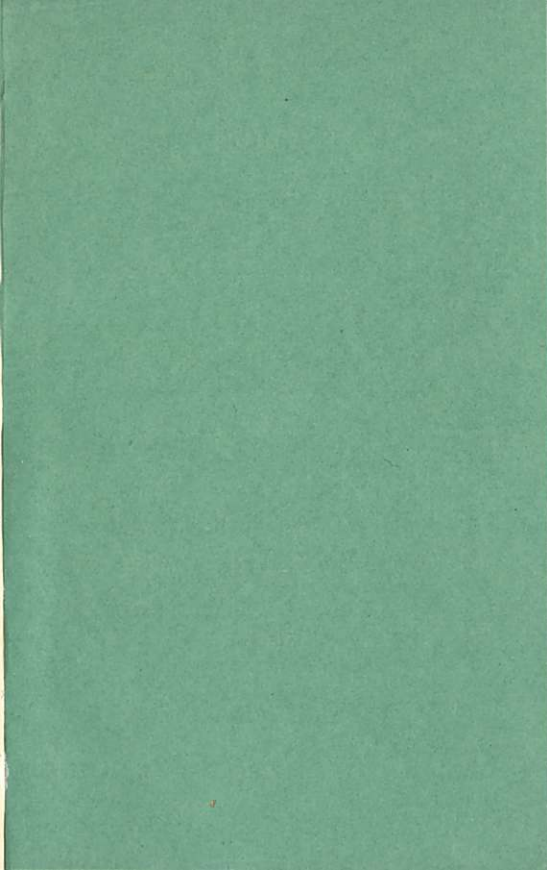
(21) twenty-first is the fact that the

(22) twenty-second is the fact that the
 (23) twenty-third is the fact that the
 (24) twenty-fourth is the fact that the
 (25) twenty-fifth is the fact that the
 (26) twenty-sixth is the fact that the
 (27) twenty-seventh is the fact that the
 (28) twenty-eighth is the fact that the
 (29) twenty-ninth is the fact that the
 (30) thirtieth is the fact that the

Sisällys:

1. Kristillinen yhdistys-side.
2. Kristitty Sotamies.
3. Eräs Marttyyri Englannissa.
4. Hieronymus Bethlehemissä.
5. Hilli ja kaksi vanhaa opetuslasta.
6. Uudet Saarnat.
7. Boos ja Lain-orja.
8. Boos ja Mylläri.
9. Meidän Edeksivastajamme Isän ty-
könä.
10. Rakastatko minua?
11. Rakfinkertainen kääntyminen.
12. Oikea Särjestyä.

Luth. Ewankeliumi-yhtiön kustantama:

Pitku Samuel, Herralle ja ihmisille otol-
linen lapsi à 10 p:niä.

Sananen Lapsille Lasten parhaasta Ys-
tävästä à 5 p:niä.

Sinta: 10 penniä.